

Čarovná guľa alebo ako nájsť krajší lepší svet

Volám sa Zuzka a mám jedenásť rokov. Sníval sa mi zvláštny sen. Vybrala som sa v ňom totiž hľadať krajší a lepší svet. Čarovnou guľou som preto zatriasla, aby som sa

Horúca letná noc. Lietadlo francúzskej spoločnosti pristáva na letisku. Ospalých cestujúcich víta prebúdžajúci sa africký kontinent.

Sedím spolu s ostatnými cestujúcimi v autobuse a pozorne sledujem krajinu zahalenú do pološera. Na jednej strane na mňa mávajú v celej svojej kráse predbiehajúce sa komplexy hotelov, na strane druhej ustráchané a medzi kopcami učupené malé chatrče, ktoré sa skromne usmievajú a potichu na mňa volajú: „Vitaj, Zuzka, vitaj!“

Žeby bol toto ten lepší svet?

Zrazu som sa ocitla za vysokými múrmi hotela obkolesenými priezračnými vlnami mora. Cítim, ako mi morský vánok jemne ovieva tvár a dobrôtky všetkých kútov sveta zvädzajú moje oči. iPhonom vyfotím každý detail a posielam MMS-ky všetkým svojim kamošom. Veď nech mi závidia.

Nech vidia ten raj, ten lepší svet. Našla som ho, pomyslela som si. Som však tvor zvedavý a na jednom mieste dlho nevydržím. Otváram bránu tajomnosti a ocitám sa

Akýsi skromný človečik ma vábi von a ponúka dobrodružstvo a zábavu. A tak sa nechám nahovoriť na akýsi výlet. Veď prečo nie. V lepšom svete je určite všetko lepšie.

Spievajúci vláčik na kolieskach, v ktorom sedím, uháňa po prašnej ceste k Alžírsku. Slnko páli na vyprahnutú krajinu. More, piesok, kamenistá pôda, do výšky týčiace sa obrovské palmy, ťavy a kone. To je obraz nasledujúcej krajiny pred mojimi očami. A ešte niečo. Malý, nahý, asi päťročný chlapec vytrvalo utekajúci za vláčikom. Naťahuje ku mne svoju malú vychudnutú rúčku a snaží sa do mojej dlane vtisnúť nádhernú mušličku. Stále vytrvalo beží. Určite by vyhral maratón. Pomyslela som si a rýchlo z kapsičky na krku vyťahnem dolár. Prudko ho chytí a ostane stáť v diaľke za uháňajúcim vláčikom. Lútosť sa vo mne mieša s bezmocnosťou. Počujem, ako za tým chlapcom plačem. Zrazu cítim na svojom čielku teplú mamkinu dlaň a slová, ktoré mi potichu rozpráva ma upokoja.

Znovu upadám do sna a pred očami sa mi opäť vynára chudé tielko chlapčeka. Tak toto je ten lepší svet? Čarovná guľa, povedz, čo mám robiť, veď tou malou rybou, ktorú som mu dala, som ho nakrmila iba raz. A to je veľmi málo. Rozhodne by bolo rozumnejšie naučiť ho tie ryby loviť. Ozvalo sa kdesi v diaľke. Kto však bude platiť rybársky lístok? Prebleslo mi hlavou.

Máme peniaze, máme lieky, máme vedu, rozprávame sa cez sociálne siete, len neviem, či si ešte pamätáme ako vonia upečený chlebík či čerstvo pokosená tráva. Nevieam, či ešte v tomto uponáhľanom svete máme dosť veľké srdce nato,

aby sme nemysleli iba na seba, ale otvorili ho najmä tým, ktorí ho potrebujú najviac.

„ Dobré ráno, srdce mojich očí, dobré ráno, srdce mojich dní, dobré ráno každé ráno, dobré ráno ráničko, vstávaj moje srdiečko.“

Počujem hlas mojej mamky a pomaly sa zobúdzam do nového dňa. Čarovná guľa, ďakujem ti, že som sa zobudila v tom svojom každodennom svete , v ktorom môžem lásku nielen prijímať, ale aj rozdávať.

„ Zuzi, pridaj! Auto odchádza o päť minút!“ počujem namosúrený hlas svojho ocka. No nie je ten svet báječné miesto k narodeniu?

Zuzana Tongel'ová

ZŠ T.J.Moussona 4, 07101 Michalovce

5.A

zuzton@post.sk